

(Приказ књиге: Жан-Жак Мари, *Троцкизам и троцкисти*, Београд, „Полином“ 2011)

У библиотеци „Пролетер“ београдског издавача „Полином“, управо се појавило српско издање књиге *Троцкизам и троцкисти* угледног француског историчара Жан-Жак Марија (Jean-Jacques Marie). Мари је реномирани историчар светског радничког покрета и Совјетског савеза и аутор је више од 20 књига чије су стручна вредност и веродостојност неспорне. Ово је прво издање неке његове књиге на српско-хрватском језичком подручју, а уједно и уопште прва књига са оваквом тематиком на истом језичком подручју.

Одмах у предговору, аутор књиге нам саопштава да баук троцкизма опет кружи светом. Пре 164 године појавио се под именом баука комунизма и отад је безброј пута сахрањен од буржоаских и околбуржоаских сикофаната свих боја. Како тада, тако су и данас, у тој гробарској хајци на баука уједињене све силе старог света, а и „образоване“ плаћеничке кохорте оних који им служе а издају се за силе новог старог света и једине, богом и силом трулог светског естаблишмента дане, представнике радничке класе.

Књига *Троцкизам и троцкисти* заправо одговара на наизглед једноставно питање шта је данас ортодоксни марксизам и ко су људи и организације који га заступају и бране, како се међусобно деле и како и колико су присутни на политичкој сцени пре и после слома бирократских тоталитаризама у „социјалистичким“ државама.

Аутор нам открива историјску тајну да је хајка на троцкизам почела баналним историјским фалсификатом о „непомирљивости између большевизма и троцкизма“ 1923. године – оног тренутка када је било извесно да се Лењин, парализован и прикован за самртничку постељу, никад више неће вратити јавном животу. Двојица идејних твораца те хајке – Зиновјев и Каменев – убрзо су се уплашили тога каквог злодуха су произвели и пустили у свет и одали су клеветничку и завереничку тајну настанка те највеће прљавштине у историји новог доба, што ће их касније коштати главе. Отпочета као фалсификаторска бирократска интрига против леве опозиције у тренутку када почиње борба за власт унутар апарата большевичке партије, која се све више удаљавала и отуђивала од класе која ју је створила, та хајка није престала ни данас, 88 година од њеног почетка, а клеветнички фалсификат којим је почела само је растао и ширио се као разуздана лавина најбезочнијих лажи у служби монструозног апарата тоталитарне

власти узурпаторске бирократије без икаквог социјалног и историјског легитимитета.

Жан-Жак Мари изричито скреће пажњу на чињеницу да је први историјски „грех“ леве опозиције, грех због кога је крштена именом „троцкизма“, био заправо њен захтев 1923. године да се бољшевичка партија ослободи растуће диктатуре партијског и државног бирократског апарата и да себи потчини тај апарат на демократски начин, на који јој је он био потчињен док је Лењин био присутан у политичком и партијском животу. Тај захтев изричито је 1923. формулисао Лав Троцки својом књигом *Нови курс*. Лењинова предсмртна агонија охрабрила је бирократију окупљену око Стаљина да се одупре том захтеву леве опозиције и да поведе против ње офанзиву класичним бирократским инструментаријем: клеветничким кампањама, директивним смењивањима и маргинализацијом вођа и чланова леве опозиције те њиховим истискивањем из партијског и државног апарата.

Жан-Жак Мари потом прати полазни развој стаљинистичке хајке против леве опозиције која се захуктава после Лењинове смрти, а јавне полемике против ње заоштравају се на два кључна питања: на питању унутарпартијске и радничке демократије у совјетима и на питању Стаљинове ревизионистичке „теорије“ „социјализма у једној засебној земљи“, насупрот курсу ка европској и светској револуцији у којој су Лењин и бољшевици видели једину шансу за опстанак тековина руске револуције. Мари посебно наглашава чињеницу да је та „теорија социјализма у једној земљи“ ексклузивни Стаљинов патент и да ју је он први пут јавно формулисао тек 1926. године – две године после Лењинове смрти и након коначног пораза послератног таласа револуције у Немачкој и западној Европи. Заправо, та нова „теорија социјализма у једној земљи“ и теорија „мирољубиве коегзистенције“ социјализма и капитализма, односно радничке државе и светског империјализма, јесу идеолошке формуле политичког пакта између стаљинистичке бирократије и светског империјализма, пакта који значи прелазак с политике класне борбе на политику класне сарадње, чија је једина и искључива сврха опстанак узурпаторске бирократске диктатуре која западним буржоазијама и њиховим владама нуди своје добре услуге у одбрани политичког статуса кво насталог после Првог, а касније и после Другог светског светског рата.

Инквизицијски прогони јеретика и ловови на вештице безазлена су дечја игра у поређењу с хајком на троцкизам, с духовним и сваким другим примитивизмом и суровошћу те хајке и колосалним људским и материјалним ресурсима који су у њој ангажовани и ангажују се и данас. Стаљинова тајна полиција (ГПУ, НКВД, КГБ) своја досијеа стварних и измишљених троцкиста означавала је скраћеницом КРТД, и та ознака на досијеу била је исто што и смртна пресуда за несрећнике којима је налепљена. Без обзира на пресуду коју им је изрекао суд или посебне полицијске комисије, ти људи су најсуровије масовно истребљивани – не само глађу и леденом студени гулаговских

концлогора него и масовним стрељањима без икакве судске одлуке.

Огроман број људи доспео је у жрвње те масовне истребљујуће хајке а да никада није разумео зашто су заиста оптужени и осуђени, људи који напосто нити су знали нити су имали прилике да уопште сазнају шта је то троцкизам и да икада виде иједног живог троцкисту или неки троцкистички спис. У књизи Јевгеније Гинзбург, једног од преживелих сведока пакла Стаљинових сибирских концлогора, наводи се пример простодушне руске сељанке која је била уверена да је лажно оптужена и осуђена да је трактористкиња – мада је и трактор једва икада видела у свом животу пре хапшења – и која се помирила са својом злехудом судбином схвативши да она није никакав изузетак и да су стотине хиљада њених сапатника исто тако осуђени на правди бога и по бесмисленим полицијским оптужбама. Откуд „трактористкиња“? Несрећна жена је ту реч бркала са речју „троцкисткиња“, која јој није значила баш ништа и коју је први пут чула од полицијских иследника. Понеком данашњем блазираном читаоцу то може изгледати као смешан дебилизам, али то је окрутни дебилизам бирократске стаљинистичке диктатуре, а не његове неуке невинне жртве. И није нимало смешан.

Књига Жан-Жак Марија није никаква причине приче прича, као што је то већина писанија о троцкизму већ од времена његовог првог јавног помена. То је савесно историографско истраживање и почива искључиво на чињеницама које су исцрпно документоване неспорним историјским изворима. Књига минуциозно и документовано прати развој израза *троцкизам* и свих експлицитних и имплицитних значења која су му придавана од његовог настанка до данашњих дана, а исто тако и историјски настанак и развој организација у целом свету које су себе сматрале и сматрају троцкистичким.

Површни буржоаски и околбуржоаски посматрачи и „аналитичари“ често антагонизам између службеног „комунизма“, (тј. стаљинизма и његових огранака и изданака: титоизма, маоизма, хоџизма, кимилсунгизма, чаушескизма, хошиминизма, кастризма...) и троцкизма покушавају да „тумаче“ тобожњим „нарцисизмом малих разлика“ и „природном нетрпељивошћу између сродника“. То је она врста „аналитичара“ и „теоретичара“ који су јакобинску револуцију и термидорску контрареволуцију склони да тумаче само личним склопом и случајним идеолошким хировима или омашкама политичких вођа тих великих историјских социјалних и политичких борби. Та школа површног и дебилног „психологизма“ масовно се промовише моћном етаблираном медијском и академском машинеријом на целој планети и њен је задатак да испод седам гора и седам мора, испод огромних, непрозирних и заглупљујућих облака дима, прашине и опскурне мистификације, закопа бунтовничку и превратничку тајну класне борбе као покретача и детерминатора свеколиког историјског развоја људске цивилизације. Говорити о класама и класној борби крајње је непожељно, непристојно, „нецивилизовано“ и „политички некоректно“ у данашњој ситуацији потпуног историјског слома власничке

класе и њеног социјалног сужавања на владајућу империјалистичку социјалну групу коју чини много мање и од једног стотог дела промила становништва планете, а која у својим рукама концентрише сва богатства човечанства и сву политичку моћ над њим. Таква власт над људским родом може и мора почивати само на лажи и непросвећености те на систематском масовном заглупљивању.

Аутор показује како је после Другог светског рата троцкизам и Четврту интернационалу „присвојило“ и немало радикалних идеолога ситне интелектуалне буржоазије свакојаког политичког и идеолошког порекла. Неки међу њима су себе сматрали или сматрају великим „троцкистима“, много већим и од самог Лава Троцког са којим, за његова живота, никада нису били ни у каквој политичкој љубави и према коме су увек били с друге стране барикаде. Такав је, нпр, случај с карикатуралним британским, понекад и „троцкистичким“ теоретичарима“ попут Тонија Клифа и Теда Гранта, који ни Троцком ни Четвртој интернационали никада нису ни смели, ни могли, ни хтели прићи ни на пушкет, а камоли се још и називати троцкистима у време оснивања Четврте интернационале. Као што су лако „присвојили“ те „револуционарне етикете“ после Другог светског рата, још лакше их се, као „незахвалних хипотека“, одричу данас ради угодног месташца у мочварној баруштини и глибу корумпираног и свакојаким опскурантизмима преплављеног „цивилног друштва“ и „невладиних организација“, издашно финансираних од свих реакционарних влада и још реакционарних околвадиних фондација.

Књига Жан-Жак Марија даје кључ за расветљавање и разумевање једне од наизглед највећих мистерија модерног света – како су у фуриозној борби свих светских моћника против бунтовничког покрета чије организације у целом свету пре Другог светског рата никада нису окупљале више од десетак хиљада активиста побијени милиони и десетина милиона људи као „троцкисти“. Стаљинистичко вођство КПЈ, у земљи у којој никада није било ни једног јединог јавно декласираног троцкиста и никакве троцкистичке организације, много ревносније, острашћеније и свирепије се бори против троцкизма него против иједне буржоаске политичке партије или тенденције, него против владајуће монархо-фашистичке диктатуре југословенске буржоазије? Нема клевете коју су успели смислити мрачни и морбидни Стаљинови пропагандисти која није пренесена на страницама „Пролетера“ (органа КПЈ од 1929. до 1943. године) као беспоговорни категорички императив за сваког члана партије.

Жан-Жак Мари, дакле, даје кључ за разумевање тајне чудовишне борбе против троцкизма која је заправо врло једноставна: то није никаква борба против саме личности Лава Троцког као, уз Лењина, најзначајнијег вође руске револуције, и против његових малобројних организованих опозиционих присталица – то је борба против марксизма као револуционарног јединства теорије и праксе класне борбе пролетаријата, то је борба

Пише: Павлушко Имшировић
понедељак, 07 новембар 2011 23:00

против сваког, и елементарног и рудиментарног, покушаја независног политичког организовања и артикулације класне борбе радничке класе, људи који живе од свог, а не од туђега рада. То је, мутатис мутандис, иста она борба коју су буржоаски и феудални идеолози водили против марксизма и комунизма од тренутка када су ови ступили на историјску сцену и најавили независно политичко организовање пролетаријата са циљем ослободилачке пролетерске револуције.

Жан-Жак Мари исцрпно показује да троцкизам није никакав посебан поглед на свет и да никада није ни претендовао да то буде. Покрет који се данас назива троцкизмом називао је себе бољшевизмом-лењинизмом и одбацивао је назив троцкизам све до смрти Лава Троцког, његовог најважнијег вође и теоретичара. Једнако као и лењинизам, он је само одлучна и доследна примена и заступање марксистичког погледа на свет у свом времену, марксистичког метода научне анализе и независног класног организовања, те класне борбе пролетаријата у конкретним историјским околностима највећег и најмрачнијег таласа светске империјалистичке реакције и стравичног ланца катастрофалних пораза светског пролетаријата, ланца отвореног победом фашистичке реакције у Немачкој, најмоћнијој и најважнијој империјалистичкој земљи Европе. Та победа фашизма и ланац катастрофа који је дошао с њом и који је кулминирао ужасима Другог светског рата нису били могући без пресудне помоћи и сарадње стаљинизма, те праве пете колоне империјалистичке контрареволуције у радничком покрету, перфидне и гангстерски бескрупулозне пете колоне која га је политички и организационо контролисала, дезорганизовала и разоружавала пред офанзивом фашистичких хорди у служби крупног немачког капитала.

По систему „држ' те лопова“, стаљинизам и његов међународни апарат све до августа 1939. воде клеветничку хајку против троцкизма и троцкиста, оптужујући их да су „агенти међународног фашизма“. То је период у коме Стаљин покушава да склопи савез са „демократским“ империјализмом против његове фашистичке верзије. А када га „демократске“ империјалистичке буржоазије – панично уплашене претњом пролетерске револуције упркос изричитим стаљинистичким гаранцијама да ће ту револуцију саботирати и спречити политиком „мирољубиве коезистенције“ и „народних фронтова“, тј. политиком класне сарадње насупрот марксистичкој политици класне борбе – увере да су неспособне за икакав озбиљан антифашистички савез, он прави заокрет од 180° и склапа злогласни савез са Хитлером, савез који ће трајати до 22. јуна 1941, када га Хитлер „вероломно“ (Стаљинов израз) раскида и напада Совјетски савез. Тај савез уопште није био само уговор о ненападању и економској и политичкој сарадњи, него је и уговор о пријатељству и идеолошком и политичком зближавању. Израз фашизам и сав његов негативни садржај и негативне конотације тада, буквално преко ноћи, нестају са страница руске и Коминтернине штампе. Троцкисти се од тренутка потписивања пакта Хитлер-Стаљин више не називају агентима пријатељског међународног фашизма, него агентима империјалистичких плутократија Енглеске, Француске и САД. Стаљинизам и његови деривати се у својим политичким паничним цикцак заокретима могу мирити и

Пише: Павлушко Имшировић
понедељак, 07 новембар 2011 23:00

сарађивати са сваком формом буржоаске реакције, али никако не и с троцкизмом и троцкистима, никако не с марксизмом и доследним заступницима независне класне борбе пролетаријата.

Нажалост, иако говори и чита словенске језике, па и српски, Жан-Жак Мари није могао детаљније да обради несразмерно велику улогу коју су у „борби против троцкизма“ имали југословенски стаљинисти и Јосип Броз Тито („највећи син свих народа и народности у свемиру и шире“, чије је право национално порекло и данас строго чувана загонетка и тајна, једнако као и његов стварни идентитет). Разлог за то је у баналној полицијској чињеници да су југословенске историјске архиве (архиве КПЈ на првом месту) још увек најзатвореније архиве од свих архива у свим новим „транзиционим“ државама насталим разбијањем Југославије и Совјетског савеза. Те архиве су још увек под печатом строго чуване државне тајне и чувају их Титови „демократски“ и „национални“ наследници и настављачи. Тај континуитет тајности о злочинима стаљинистичког и титоистичког тоталитаризма још од пре Другог светског рата до данашњег дана најјасније одаје тајну удбашког родног места данашње „транзиционе демократије“. Нећемо се нимало зачудити када једног дана у тим архивима нађемо најсрамније доказе за већ данас очигледну чињеницу: да су сви утицајни „демократи“ у Србији били и остали банални сарадници и доушници терористичког апарата тајне полиције (Удбе, ДБ, БИА-е, ЦИА-е) и да их је управо тај апарат распоредио у вођства скоро свих србијанских политичких странака, синдиката и „невладиних“ организација.